

UZASADNIENIE

I. Cel projektowanej regulacji.

Obecnie kwestie związane z informacją gospodarczą i funkcjonowaniem biur informacji gospodarczej reguluje ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych¹, w dalszej części uzasadnienia projektu zwana „ustawą”. Wprowadzony w przedmiotowym akcie system wymiany informacji gospodarczej jest jednym z elementów szerszego wachlarza instytucji prawnych regulujących rynek informacji o wiarygodności płatniczej uczestników obrotu gospodarczego, nie tylko przedsiębiorców, ale także konsumentów.

Doświadczenia zebrane w okresie prawie czterech lat obowiązywania regulacji, jak również dynamicznie zmieniająca się sytuacja na rynku gospodarczym i finansowym, ujawniły potrzebę dokonania dalej idących zmian ustawowych, modyfikujących przyjęty model wymiany informacji o wiarygodności płatniczej.

Mając na uwadze powyższe, dokonano oceny funkcjonowania przedmiotowej ustawy. Przeprowadzono ankiety, analizy przepisów i rozwiązań funkcjonujących w innych krajach oraz konsultacje obejmujące ramy prawne udostępniania i wymiany informacji o wiarygodności płatniczej uczestników obrotu gospodarczego. Prace analityczne objęły szerokie spektrum zagadnień związanych z informacjami o spełnianiu zobowiązań pieniężnych, czyli wiarygodności płatniczej. Konsultacje prowadzone były z wieloma podmiotami, takimi jak: organizacje przedsiębiorców, organizacje ochrony praw konsumentów, przedsiębiorcy czy organy publiczne i administracji rządowej. W ramach konsultacji przygotowany został kompleksowy dokument pt. *System informacji o wiarygodności płatniczej w obrocie gospodarczym. Zielona Księga*.²

Wynikiem oceny funkcjonowania ustawy jest ustalenie celów, które powinna realizować zmieniona regulacja. Należą do nich:

- ułatwienie dostępu do kompleksowej informacji o wiarygodności płatniczej małym i średnim przedsiębiorcom,
- zmniejszenie kosztów dostępu do komplementarnej informacji o wiarygodności płatniczej,
- wzmocnienie ochrony dłużników przed niesłusznym wpisem do rejestru,
- umożliwienie budowania pełniejszych (kompletnych, aktualnych, wiarygodnych) baz danych o zobowiązaniach pozwalających lepiej weryfikować potencjalnych kontrahentów i wzrost pewności płatniczej.

Systemy wymiany informacji o zobowiązaniach finansowych służą zmniejszeniu ryzyka kredytowania kontrahenta, który potencjalnie może mieć problemy z wypłacalnością. Nie jest możliwe stworzenie systemu, który zapewni, że kontrahent zawsze wywiąże się ze swoich zobowiązań. Systemy te opierają się przede wszystkim na sprawdzaniu historii płatniczej

¹ Dz. U. z 2014 r., poz. 1015 i 1188 oraz z 2015 r., poz. 396

² <http://www.mg.gov.pl/files/upload/19254/Zielona%20Ksi%C4%99ga%20o%20systemie%20informacji%20o%20wiarygodn%20p%C5%82atniczej%202013.10.25.pdf>

potencjalnego kontrahenta i w ten sposób pozwalają na ocenę jego reputacji. Transakcje z kontrahentem o dobrej reputacji są mniej ryzykowne.

Bezpieczeństwo obrotu gospodarczego ma istotne znaczenie dla konkurencyjności gospodarki. Niewysoki poziom bezpieczeństwa skutkuje ograniczaniem kontaktów gospodarczych do partnerów znanych i sprawdzonych, nie zawsze mających najbardziej konkurencyjną ofertę.

Przedsiębiorcy dążą do ograniczania niepotrzebnego ryzyka, zwłaszcza w okresie niepewności na rynku. Ograniczone zaufanie i mniejsza gotowość do nawiązywania kontaktów z nowymi partnerami przekładają się na wyższe koszty transakcyjne, bowiem skłania do sięgania po dodatkowe zabezpieczenia prawne i finansowe. W przypadku mniejszych transakcji konstruowanie mechanizmów zabezpieczeń jest zwykle zbyt kosztowne, aby transakcja była w ogóle opłacalna.

Dlatego też celem proponowanych zmian jest stworzenie w miarę powszechnego, niedrogiego w użytkowaniu i sprawnego systemu wymiany informacji o wiarygodności płatniczej. Taki system będzie stanowił skuteczny mechanizm obniżania ryzyka działalności gospodarczej. Stąd kluczowe będą uregulowania dotyczące podstaw wpisu, weryfikacji jego wiarygodności i rozszerzenia podstaw usunięcia informacji z rejestrów.

Nie mniej istotna - z punktu widzenia wzmocnienia bezpieczeństwa obrotu, a w konsekwencji podniesienia konkurencyjności gospodarki - jest kompletność informacji. Oznacza to dostęp nie tylko do informacji o niewywiązywaniu się ze zobowiązań (negatywnej), ale także informacji pozytywnej, czyli o prawidłowym wywiązywaniu się ze zobowiązań. Potwierdzenie własnej rzetelności może podnieść atrakcyjność oferty, a w konsekwencji przynieść wymierne korzyści gospodarcze. Optymalny system powinien zapewniać sprawność obsługi rejestrów po stosunkowo niskich kosztach.

Obecnie brak jest pełnej i faktycznej współpracy w zakresie przekazywania danych pomiędzy biurami, pomimo zapewnienia takiej możliwości w ustawie. Przez biura – z uwagi na brak podstaw prawnych - nie są również przekazywane informacje zgromadzone w rejestrach publicznych.

W ramach systemu muszą funkcjonować skuteczne mechanizmy ochrony praw dłużników. System powinien być zarazem wystarczająco atrakcyjny i skuteczny, tak aby stanowił prawdziwe wsparcie w odzyskiwaniu należności - dla wierzycieli, oraz w ocenie wiarygodności płatniczej - dla potencjalnych kontrahentów. Obecnie na rynku działają cztery biura informacji gospodarczej³, co sprawia, że w istocie mamy do czynienia z kilkoma równoległymi istniejącymi systemami, a uzyskanie pełnej informacji wymaga skorzystania z usług kilku podmiotów. Celowe jest zatem zapewnienie wymiany informacji gospodarczych między biurami.

W celu poprawienia efektywności obecnego systemu wymiany informacji o wiarygodności płatniczej proponuje się wprowadzenie zmian ustawowych.

³ W maju 2015 r. do Ministra Gospodarki wpłynął wniosek o zatwierdzenie regulaminu piątego biura.

III. Istota proponowanych rozwiązań i zakres przewidywanej regulacji.

1. Ujawnianie informacji o przedawnieniu zobowiązania

(art. 21 ust. 2 i 2c, art. 30a)

Proponuje się uzupełnienie regulacji o możliwość specjalnego oznaczania zobowiązań, które dłużnik kwestionuje powołując się na zarzut przedawnienia. Dłużnik będzie mieć możliwość nieodpłatnego zgłoszenia moderowanego komentarza do wpisu do rejestru.

Biuro nie zamieści takiego komentarza, jeżeli stanowisko dłużnika co do przedawnienia jest oczywiście bezzasadne w świetle obowiązujących przepisów ustanawiających okresy przedawnienia dla zobowiązań danego rodzaju.

Proponuje się przy tym nie różnicować informacji na informacje o zobowiązaniach przedawnionych i nieprzedawnionych, i co do zasady pozostawić obecną regulację. Zobowiązanie przedawnione jest zobowiązaniem istniejącym, jednak najczęściej brak jest możliwości jego przymusowego wyegzekwowania na drodze sądowej.

Informacja o ciążyących na dłużniku zobowiązaniach przedawnionych ma istotne znaczenie gospodarcze, pozwala na ocenę zachowań płatniczych dłużnika. Dlatego proponuje się takie uregulowanie kwestii zobowiązań przedawnionych, aby w bazach biur widoczna była historia płatnicza dłużnika, obejmująca również informacje o zobowiązaniach przedawnionych przy jednoczesnym uwzględnieniu sytuacji, kiedy taka informacja powinna być usunięta z bazy biura w celu ochrony słuszych interesów dłużnika.

Ponieważ biura zobowiązane są do działania z zachowaniem należytej staranności mają więc obowiązek zablokować możliwość ujawnienia informacji, co do których jest oczywiste, że są bezzasadne.

W związku z tym proponuje się zachowanie obecnych zasad przekazywania informacji o zobowiązaniach przedawnionych przedsiębiorców. Dzięki wskazaniu przez wierzyciela terminu przedawnienia, dłużnik będzie mógł łatwiej przedstawić swoje stanowisko w kwestii poprawności wpisu. Zakłada się, iż dzięki zamieszczeniu w formularzach zgłoszenia (wnioskach) otwartej listy typowych terminów przedawnień, nastąpi spadek liczby kwestionowanych wpisów w rejestrach biur. Wierzyciel podejmując decyzję o przekazaniu informacji gospodarczej do biura będzie dokonywać dodatkowej analizy sytuacji prawnej swojej wiarygodności, natomiast dłużnik będzie mógł dokładniej ocenić zasadność ewentualnego kwestionowania wpisu.

Przewiduje się, że podstawowy katalog ogólnych terminów przedawnienia zostanie także zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki.

2. Ujawnianie zobowiązań konsumentów.

(art. 14 ust. 1 pkt 2, art. 14 ust. 1 pkt 4, art. 29, art. 31)

Proponuje się wprowadzenie w ustawie nowych zasad przekazywania do biur i publikowania informacji gospodarczych o zobowiązaniach konsumentów. Ustawa wprowadzi następujące rozwiązania:

- informacje gospodarcze o zobowiązaniach konsumentów będą mogły być przekazane do biura przed upływem maksymalnie 10 lat od dnia wymagalności roszczenia,
- informacje gospodarcze o konsumentach będą usuwane przez biuro po maksymalnie 10 latach od dnia ich wymagalności, przy utrzymaniu pozostałych ogólnych zasad usuwania informacji gospodarczych (obecny art. 31 ustawy, z odpowiednim zastrzeżeniem w pkt 8),
- w przypadku zobowiązań okresowych, wierzyciel będzie miał obowiązek aktualizacji ich wysokości, pod rygorem usunięcia „całości” informacji przez biuro po upływie powyższego okresu.

W przypadku zobowiązań konsumentów stosowanie analogicznych rozwiązań, jak w przypadku profesjonalistów (przedsiębiorców), budzi poważne wątpliwości, na które zwracają uwagę organy oraz organizacje zajmujące się ochroną słusznym interesów konsumentów.

Należy podkreślić, że konsumenci praktycznie nie mają możliwości obrony przed udostępnianiem przez biura informacji gospodarczych dotyczących zobowiązań sprzed wielu lat, najprawdopodobniej przedawnionych. Osoby takie rzadko bowiem dysponują dowodami zapłaty rachunków sprzed kilkunastu lat. Przedsiębiorcy prowadzą różnego rodzaju ewidencje (przede wszystkim podatkowe), rozliczają transakcje przy pomocy profesjonalnych księgowych oraz rachunków bankowych itp. Są oni stałymi uczestnikami obrotu gospodarczego, prowadzą swoje firmy przez wiele lat i ich przeszłe tzw. zachowania płatnicze mają istotne znaczenie dla dokonywania oceny ich wiarygodności przez potencjalnych kontrahentów. W związku z tym informacje o zobowiązaniach przedawnionych przedsiębiorców mają duże znaczenie rynkowe, istotne dla oceny zarówno dłużnika, który nie zapłacił, jak również wierzyciela, którym dopuścił do przedawnienia roszczenia.

W związku z tym ustawa wprowadzi zasadę, że informacje gospodarcze na temat zobowiązań konsumentów biuro będzie zobowiązane usunąć po upływie 10 lat od dnia ich wymagalności. Dotyczy to również informacji gospodarczych o roszczeniach stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym.

Nie będzie mieć znaczenia data przekazania tych danych do biura oraz to, czy dotyczą one roszczeń przedawnionych.

3. Udostępnianie do biur informacji gospodarczej informacji o bezskutecznych egzekucjach komorniczych

(art. 2 ust. 1 pkt 5, art. 16a, zmiana ustawy o komornikach sądowych i egzekucji)

Proponuje się udostępnienie za pośrednictwem biur informacji gospodarczej informacji o bezskutecznych (tj. takich zobowiązań, wobec których postępowanie egzekucyjne zostało

umorzone) egzekucjach dłużników-przedsiębiorców. Informacje takie będą udostępniane z zasobów informacji posiadanych przez kancelarie komornicze. Kwestia rozliczeń kosztów udostępnienia informacji biurom przez kancelarie komornicze zostanie pozostawiona umowie cywilnej pomiędzy zainteresowanymi podmiotami.

W konsekwencji tej zmiany, proponuje się w ustawie wprowadzenie nowej definicji informacji gospodarczej, poszerzonej o informacje dotyczące bezskutecznych egzekucji. Do rejestrów biur będą mogły być przekazane także informacje o bezskutecznych egzekucjach wobec podmiotów, które w chwili przekazania nie figurują w bazach biur jako dłużnicy. Zmiany obejmują także ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji⁴.

Informacja o bezskutecznej egzekucji jest jedną z najbardziej istotnych negatywnych informacji gospodarczych, świadczy bowiem nie tylko o niewywiązaniu się ze zobowiązania, ale także o niemożności przymusowego jej wyegzekwowania.

4. Obowiązek przekazywania danych pomiędzy rejestrami na wniosek

(art. 8a, art. 11 ust. 1 pkt 8, art. 22a)

Proponuje się wprowadzenie obowiązku wzajemnego przekazywania danych o poszczególnych zobowiązaniach przedsiębiorcy między biurami oraz udzielania zbiorczej informacji gospodarczej z kilku baz na podstawie jednego wniosku klienta biura. Biura będą miały ustawowy obowiązek pośredniczenia przy przekazywaniu danych na wniosek dowolnego klienta.

Przepisy będą uprawniać klienta biura (zarówno osobę fizyczną i osobę prawną) do złożenia wniosku o ujawnienie informacji gospodarczych na temat konkretnego przedsiębiorcy do dowolnego, wybranego przez klienta, biura. Wniosek będzie wskazywać biura, z których klient chce pozyskać informacje, przy czym nie będzie możliwe złożenie wniosku w biurze, z którego danych klient nie zamierza uzyskać. Biuro, jeśli klient złoży takie zlecenie, uzyska informacje także z pozostałych wskazanych rejestrów i udzieli informacji łącznej, obejmującej dane własne oraz dane innych wskazanych biur.

Biuro nie może odmówić przyjęcia takiego wniosku, o ile zawiera on NIP przedsiębiorcy, którego dotyczy wniosek, ani wymagać od składającego jego innych danych identyfikacyjnych.

Dane występującego z wnioskiem nie będą dostępne dla pozostałych biur.

Dane udostępniane na podstawie takiego wniosku mogą dotyczyć jedynie danych standardowych (tj. w nieprzetworzonej postaci) o konkretnym przedsiębiorcy określonych w przepisach ustawy. Nie będą obejmować danych przetworzonych.

Biuro przekaze informacje o danym podmiocie do biura udostępniającego niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin, w trybie teletransmisji. Maksymalny łączny czas na uzyskanie przez zainteresowanego informacji na podstawie takiego wniosku ustawa określa na 48 godzin, w przypadku złożenia i odbioru informacji osobiście w siedzibie biura albo drogą elektroniczną. Biura będą mogły samodzielnie określić w regulaminach zarządzania danymi inne, fakultatywne, tryby realizacji takich wniosków, np. korespondencyjnie.

⁴ Dz.U. 1997 nr 133 poz. 882, z późn. zm.

Biuro będzie obowiązane przesłać informacje gospodarcze aktualne w chwili ich przekazania. Biuro przekazujące dane nie będzie przekazywać danych identyfikacyjnych pytającego, występującego z wnioskiem.

Ustawa nakłada na wszystkie biura obowiązek zawarcia stosownych umów w terminie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia decyzji zatwierdzającej regulamin zarządzania danymi nowopowstałego biura. Konsekwentnie proponuje się wyznaczenie odpowiedniego okresu *vacatio legis* dla zawarcia stosownych umów między biurami działającymi w chwili wejścia w życie ustawy, tj. 6 miesięcy od wejścia w życie nowych przepisów.

Koszt uzyskania dostępu nie może przekraczać dla klienta łącznie kwoty 30 zł za informacje gospodarcze z jednego biura (iloczyn kwoty do 30 zł i liczby biur, z których informacje stanowią przedmiot wniosku jednolitego).

Wprowadzane rozwiązania wychodzą na przeciw potrzebie wprowadzenia możliwości uzyskania, relatywnie niewielkim kosztem, informacji o zobowiązaniach dłużnika zgłoszonych do kilku rejestrów. Informacje gospodarcze powinny być funkcjonalnie połączone w jeden system oceny wiarygodności płatniczej przedsiębiorcy. W obecnym stanie prawnym biura informacji gospodarczej i Biuro Informacji Kredytowej mogą wymieniać się wzajemnie danymi, jednak wymianę taką prowadzi jedynie jedno biuro.

Istnienie kilku biur informacji gospodarczej i odrębnego rejestru kredytowego stanowi utrudnienie dla dokonywania oceny wiarygodności płatniczej kontrahenta. Obecnie podmiot zainteresowany uzyskaniem takich informacji musi zawrzeć odrębne umowy z każdym biurem, a do bazy kredytowej praktycznie nie ma dostępu (tylko jedno biuro oferuje taką usługę).

Opisany powyżej system ma na celu ustanowienie względnie taniego i prostego sposobu uzyskiwania kompleksowej informacji o wiarygodności płatniczej pojedynczego przedsiębiorcy, opartej o dane więcej niż jednego biura.

Proponowany koszt 30 zł za dostęp do danych z jednego biura wynika z analizy cenników biur dla podmiotów „detaicznych”, obowiązujących w połowie 2014 r.

Regulacja nie narzuca biur systemowi wzajemnych rozliczeń związanych z przekazywaniem informacji gospodarczych o przedsiębiorcach w ramach realizacji wniosku. Szczegółowe rozwiązania będą zawarte w umowach pomiędzy biurami informacji gospodarczej.

5. Ustawowe określenie typowych sytuacji prawnych i faktycznych uzasadniających możliwość dokonania wpisu oraz obligujących biuro, wierzyciela albo dłużnika do aktualizacji bądź wykreślenia wpisu

(art. 11 ust. 1 pkt 9, art. 30b)

Ustawa wprowadza generalną zasadę, iż wystąpienie okoliczności prawnych lub faktycznych, rzutujących na zobowiązanie będące przedmiotem informacji gospodarczej wpisanej do biura, uprawnia albo obliguje biuro, wierzyciela lub dłużnika do aktualizacji albo wykreślenia wpisu. Biuro informacji gospodarczej będzie, tak jak obecnie, zobowiązane do aktualizacji wpisu w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku wierzyciela. W takim samym terminie biuro będzie zobowiązane zaktualizować wpis w wyniku zgłoszenia przez dłużnika istotnej okoliczności

dotyczącej zobowiązania (wpływającej na treść i zasadność wpisu) lub innej dodatkowej informacji (komentarza).

Proponuje się, aby przykładowy, otwarty katalog takich możliwych sytuacji prawnych i faktycznych został zawarty w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw gospodarki i odnosił się zarówno do informacji gospodarczych pozytywnych, jak również negatywnych.

Zamieszczenie przykładowego katalogu typowych sytuacji prawnych i faktycznych, które powinny znaleźć swoje odzwierciedlenie w rejestrze biur informacji gospodarczej pomoże zarówno wierzycielom i dłużnikom, jak również samym biurom w ocenie aktualności i kompletności poszczególnych wpisów. Zakłada się, że do katalogu tego będą odwoływać się wewnętrzne regulacje biur, jak również umowy z klientami. Rozwiązanie takie umożliwi zamieszczanie w rejestrze biura możliwie pełnej informacji o statusie dopisanego zobowiązania, co ułatwi stronom ocenę stanu łączących je stosunków prawnych oraz wiarygodności i przydatności danej informacji gospodarczej.

a) Podstawy dokonania wpisu informacji gospodarczej

(art. 29, art. 31)

Podstawowym zdarzeniem uprawniającym do dokonania wpisu do biura będzie wymagalność zobowiązania od co najmniej 30 dni (obecnie jest to 60 dni). Nadto, typowe zdarzenia prawne i faktyczne, których wystąpienie może być podstawą dokonania wpisu informacji gospodarczej do biura, zostaną wskazane w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw gospodarki. Katalog ten zawierać będzie zarówno możliwe podstawy wpisu, jak też informacje, które wierzyciel powinien przekazać w momencie dokonywania wpisu. Przepisy ustawy określają, co stanowi integralną część wpisu, czyli które obligatoryjne elementy wpisu podlegają obowiązkowi aktualizacji przez wierzyciela lub przez biuro. Dłużnik z kolei będzie mieć prawo, powołując się na taką klauzulę, żądać aktualizacji albo usunięcia wpisu zarówno przez biuro, jak również wierzyciela.

b) Zakwalifikowanie nierzetelnego wpisu jako czynu nieuczciwej konkurencji

(zmiana ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji)

W celu wzmocnienia realizacji obowiązków aktualizacyjnych proponuje się włączenie zachowań wierzycieli niedokonujących aktualizacji lub usunięcia informacji gospodarczych w sytuacjach wskazanych w ustawie do kategorii czynów nieuczciwej konkurencji. Będą one podlegały odpowiedzialności karnej i cywilnej zgodnie z przepisami o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji⁵, która obejmie zarówno wierzycieli przedsiębiorców, jak i osoby fizyczne niebędących przedsiębiorcami. Wprowadzona zostanie odpowiedzialność cywilna za naruszenie obowiązków ustawowych, w tym za zaniechanie powinności zgłoszenia wniosku o archiwizację lub aktualizację informacji gospodarczej.

⁵ Przepisy rozdziału III oraz art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1503 z późn. zm.).

Analogicznie ustawa wprowadza uprawnienie, zarówno dłużnika, jak i wierzyciela, do występowania do biura informacji gospodarczej z roszczeniem o dokonanie aktualizacji informacji gospodarczej. Brak aktualizacji informacji gospodarczej udostępnianej przez biuro, w przypadku, gdy z przepisów prawa wynika dla biura taki obowiązek, zostanie uznane za czyn nieuczciwej konkurencji.

Obecna ustawa zawiera katalog ośmiu przypadków, w których biuro ma obowiązek usuwania informacji gospodarczych. Według obowiązującej regulacji biuro zawsze ma obowiązek usunąć informację na wniosek wierzyciela, w określonych w ustawie pięciu sytuacjach formalnych oraz w dwóch przypadkach powzięcia uzasadnionej informacji o wygaśnięciu lub nieistnieniu zobowiązania. Te dwie ostatnie sytuacje wymagają dokonania przez biuro oceny informacji pod kątem uznania jej za nieistniejącą lub wygasłą. Biura, w celu eliminacji ryzyka związanego z podejmowaniem rozstrzygnięć uznaniowych, zamieszczają w swoich regulaminach wykazy dokumentów, które uprawdopodobniają nieistnienie lub wygaśnięcie zobowiązania.

Zgodnie z przepisami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, w razie dokonania czynu nieuczciwej konkurencji, przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, może, w drodze procesu cywilnego, m.in. żądać zaniechania lub usunięcia skutków niedozwolonych działań, złożenia oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, naprawienia wyrządzonej szkody, wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny.

Z kolei odpowiedzialności karnej podlega rozpowszechnianie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd wiadomości o przedsiębiorstwie, m.in. o sytuacji gospodarczej lub prawnej przedsiębiorstwa, w celu szkoderzenia przedsiębiorcy.

6. *Ochrona dłużnika przed nieprawdziwym wpisem*

(art. 14 ust. 1 pkt 3, art. 15 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 15a, art. 21 ust. 1a i ust. 2, ust. 2a-2e, art. 30a, art. 31)

Obecna ustawa nie zapewnia dłużnikom wystarczająco skutecznych instrumentów ochrony przed wpisaniem do rejestru informacji nieprawdziwych bądź wątpliwych. Ustawa obliguje biuro do nieprzyjęcia informacji gospodarczej niespełniającej przesłanek ustawowych, jednak biura realizują ten obowiązek jedynie od strony formalnej, nie weryfikując merytorycznej podstawy dokonania wpisu. Obowiązująca regulacja wprawdzie ustanawia odpowiedzialność karną wierzyciela i biura, nie przewiduje jednak przepisów uprawniających dłużnika do aktywnej ochrony swoich interesów przed dokonaniem niesłusznego wpisu. W razie braku możliwości wyjaśnienia sprawy z wierzycielem, dłużnik nie ma praktycznie żadnej możliwości obrony przed dokonaniem wpisu. Dopiero po dokonaniu wpisu może interweniować w biurze i próbować uzasadnić, że informacja dotyczy zobowiązania nieistniejącego lub wygasłego.

Sąd Najwyższy⁶ podkreślił istotną rolę biura informacji gospodarczej jako podmiotu obowiązowanego, w pewnym stopniu, do czuwania nad treścią wpisów w rejestrze. W przywołanym orzeczeniu wskazano, iż uzyskanie uzasadnionej wiadomości o zmniejszeniu wysokości zobowiązania stanowi o obowiązku rozpatrzenia, po stronie profesjonalnego

⁶ Por. wyrok SN z dnia 26 października 2011 r. III CSK 16/11.

podmiotu gromadzącego, przechowującego i udostępniającego informacje gospodarcze, czy nie zachodzi potrzeba uaktualnienia informacji co do wysokości zobowiązania. Taka powinność wynika z ciężącej na podmiocie profesjonalnym należytej staranności określonej w art. 355 § 2 *Kodeksu cywilnego*, według którego staranność podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą określa się z zachowaniem zawodowego charakteru tej działalności.

W tym kontekście Sąd Najwyższy stwierdził obowiązek samego biura informacji gospodarczej, nawet bez wniosku wierzyciela, do dokonania aktualizacji wpisu w rejestrze. Należy oczekiwać, że w ramach ciężącej na biurze staranności zawodowej wystąpi do wierzyciela, mając wiedzę od dłużnika, przynajmniej z odpowiednim zapytaniem. Biuro informacji gospodarczej nie może tylko pośredniczyć w przekazywaniu informacji uzyskiwanych od swoich klientów - wierzycieli, ale musi czuwać nad rzetelnością swojej działalności, jako - w pewnej mierze - instytucja zaufania publicznego, na co wskazują jej funkcje, rygory utworzenia i nadzór nad działalnością ministra właściwego do spraw gospodarki.

W obecnym stanie prawnym przepisy nie przewidują procedury, w której przedsiębiorca-dłużnik, którego dotyczy informacja miałby skuteczne uprawnienie wobec biura lub przedsiębiorcy-wierzyciela do wymuszenia zmiany informacji. Jedynie wtedy, gdy zachodzi któraś z wyraźnie wskazanych w ustawie sytuacji, przedsiębiorca-dłużnik może poinformować biuro i żądać usunięcia informacji gospodarczej z własnej inicjatywy biura.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności, ustawa wprowadza instytucję sprzeciwu dłużnika wobec wpisu, uzupełnioną o szczegółowe postępowanie reklamacyjne w sytuacji zamiaru przekazania przez wierzyciela informacji kwestionowanej przez dłużnika. Proces ten będzie przebiegać następująco:

- 1) wierzyciel może przekazać do biura informację gospodarczą o zobowiązaniu wymagalnym od co najmniej 30 dni, pozostałe warunki przekazania informacji pozostają niezmiennione w stosunku do regulacji obecnych,
- 2) w wezwaniu do zapłaty wierzyciel ma obowiązek zawrzeć klauzulę informującą dłużnika o możliwości zgłoszenia do wierzyciela sprzeciwu wobec informacji, którą wierzyciel zamierza przekazać do biura,
- 3) jeżeli dłużnik nie zgłosi, w formie pisemnej, sprzeciwu w terminie 21 dni od otrzymania wezwania, to wierzyciel przekazuje informację do biura – taka informacja zostaje uznana jako niekwestionowana przez dłużnika;
- 4) wierzyciel, który otrzyma pisemny, poparty kopiami dokumentów świadczących o nieprawdziwości, nieaktualności albo niepełności informacji gospodarczej, którą wierzyciel zamierza przekazać do biura, sprzeciw dłużnika może:
 - a) nie dokonywać wpisu, uznając sprzeciw,
 - b) pomimo wniesionego sprzeciwu dokonać wpisu wraz z obligatoryjną informacją o sprzeciwie zgłoszonym przez dłużnika oraz przekazaniem do biura treści sprzeciwu i kopii dokumentów przedstawionych przez dłużnika,
- 5) informacja wpisana do rejestru, pomimo wniesionego sprzeciwu, nie będzie ujawniana dopóki biuro informacji gospodarczej ostatecznie nie zajmie stanowiska w sprawie:

- a) udostępni informację,
 - b) nie przyjmie informacji z uwagi na oczywistą bezzasadność wpisu, wynikającą w sposób niebudzący wątpliwości wprost z dokumentów przedstawionych przez dłużnika,
 - c) zawiesi ujawnianie informacji do czasu wyjaśnienia sprawy między stronami lub przez właściwy organ,
- 6) okres, w którym biuro obowiązane jest zająć stanowisko i ocenić dostarczone przez strony dokumenty, wyniesie 30 dni od dnia otrzymania od wierzyciela informacji gospodarczej oraz treści sprzeciwu dłużnika i załączonych do niego kopii dokumentów; w tym czasie informacja nie będzie ujawniana.

Niezależnie od powyższej procedury, także w przypadku dostarczenia przez dłużnika, już po ujawnieniu informacji gospodarczej przez biuro, kopii dokumentów, z których wynika stwierdzona pismem okoliczność, iż udostępniana informacja gospodarcza jest nieprawdziwa albo nieaktualna, biuro będzie miało obowiązek zawiesić publikowanie tej informacji na okres do 30 dni i w tym czasie dokonać oceny pisemnych dowodów.

Biuro w toku postępowania reklamacyjnego nie rozstrzyga merytorycznie sporu między dłużnikiem a wierzycielem, lecz dokonuje oceny przedstawionych przez strony dokumentów i wykreśla wpis jedynie w przypadkach rażąco nieuprawnionych czy nieudokumentowanych oświadczeń stron. W ramach proponowanej procedury biuro może nie przyjąć wpisu informacji gospodarczej albo zawiesić jego publikację do czasu wyjaśnienia sprawy między stronami lub przez właściwy organ. W takim przypadku biuro nie będzie jednak badać sprawy merytorycznie, ani rozstrzygać o wzajemnych zobowiązaniach stron. Biuro będzie działać jedynie w ramach przedstawionych przez dłużnika kopii dokumentów i będzie odmawiać udostępnienia informacji gospodarczej jedynie w przypadkach rażąco oczywistej jej nieprawdziwości, nieaktualności albo niekompletności. Biuro nie jest zobowiązane do przeprowadzania jakiegokolwiek postępowania dowodowego, obowiązki biura będą ograniczone tylko do sprawdzenia, czy dokumenty przedstawione przez dłużnika uprawniają jego stanowisko.

W przypadku udostępnienia wpisu poprzedzonego postępowaniem reklamacyjnym, biuro zobowiązane jest do publikacji treści sprzeciwu w formie komentarza, a dłużnik będzie obowiązany do nieodpłatnej aktualizacji treści komentarza. Wszystkie komentarze biuro będzie mogło moderować, tak aby zagwarantować, że nie będą w nich publikowane treści inne, niż merytorycznie odnoszące się do informacji gospodarczej.

Należy podkreślić, że wierzyciel ponosi odpowiedzialność karną za przekazanie nieprawdziwej informacji gospodarczej, natomiast nie przewiduje się wprowadzania takiej odpowiedzialności w stosunku do dłużnika za bezzasadnie kwestionowanie informacji. W związku z tym dłużnik, w przeciwieństwie do wierzyciela, ma obowiązek przekazywania wierzycielowi kopii dokumentów wskazujących na okoliczności podnoszone w sprzeciwie.

7. Rozszerzenie katalogu możliwej działalności biura informacji gospodarczej o opracowywanie tzw. modeli predykcyjnych dotyczących przedsiębiorców

(art. 7 ust. 2 pkt 1c, art. 31b, art. 32 ust. 3)

Obowiązujące przepisy ustawy nie regulują kwestii opracowywania przez biura modeli predykcyjnych. Przykładem tego rodzaju modeli są systemy predykcyjne stosowane w bankach do oceny wiarygodności kredytowej lub modele stosowane do optymalizacji działań firm windykacyjnych. Modele predykcyjne mogą przewidywać szansę wystąpienia dowolnego zjawiska np.: zaniechanie spłat. Stosowanie przez przedsiębiorców modeli predykcyjnych ma na celu wspomaganie decyzji biznesowych, zmniejszanie ryzyka i zwiększanie zysku.

Przyznanie biuram możliwości tworzenia modeli predykcyjnych nie oznacza, że takie modele nie będą mogły być tworzone również przez inne podmioty, na obecnych zasadach.

Ustawa umożliwia biuram tworzenie modeli predykcyjnych, czyli analiz możliwych przyszłych zachowań płatniczych konkretnego przedsiębiorcy. Ustawa dopuszcza opracowywanie modeli tylko wobec przedsiębiorców. Opracowanie modelu może zlecić biuru każdy jego klient, a sam model może dotyczyć każdego przedsiębiorcy (zarówno zgłaszającego informacje gospodarcze, jak również dłużnika). Modele tworzone przez biura będą mogły opierać się na danych objętych definicją informacji gospodarczej (zarówno tzw. informacjach negatywnych, jak i pozytywnych, o zobowiązaniach uregulowanych) oraz ogólnie dostępnych danych publicznych. Biura nie mogą profilować modeli w oparciu o jakiegokolwiek inne dane, np. dostarczone przez klientów biura w trybie pozaustawowym. Każdy opracowany model będzie zawierał wyraźne wskazanie opisu metodologii użytej do jego sporządzenia oraz szczegółowe zestawienie informacji wykorzystanych do sporządzenia tego konkretnego modelu.

8. Rozszerzenie katalogu możliwej działalności biura informacji gospodarczej o wysyłanie wezwania do zapłaty z ostrzeżeniem o zamiarze dopisania informacji gospodarczej do biura

(art. 7 ust. 2 pkt 1a, art. 31a)

Ustawa przyznaje biuram informacji gospodarczej, na podstawie umowy z wierzycielem, uprawnienie do wysyłania, w jego imieniu, dłużnikowi wezwania do zapłaty z ostrzeżeniem o zamiarze dopisania informacji gospodarczej do biura. Rozwiązanie takie zapewni prawidłowe informowanie dłużnika o zamiarze przekazania informacji do biura i pełniejszą realizację przepisów ustawy.

Wysyłanie przez biuro wezwania usprawni proces przekazywania do biur informacji gospodarczej, nie stanowiąc przy tym naruszenia interesów dłużnika. Należy bowiem zauważyć, że powierzenie innym podmiotom wykonywania tej czynności przez wierzyciela jest możliwe już dzisiaj. Ponieważ katalog czynności biur jest zamknięty, umożliwienie powierzenia tej czynności biurom wymaga zmiany ustawowej.

9. Pośredniczenie na rzecz klientów w dostępie do rejestrów publicznych

(art. 2 ust. 1a, art. 7 ust. 2 pkt 1b, art. 28)

W zależności od rodzaju podmiotu wpisanego do Krajowego Rejestru Sądowego (KRS), sprawozdania finansowe są dostępne w 21 oddziałach KRS, w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, Monitorze Spółdzielczym B albo bezpośrednio u podmiotu. Zawierają one informacje istotne dla oceny bieżącej wiarygodności płatniczej przedsiębiorców.

W obecnym stanie prawnym biura informacji gospodarczej nie mają prawa do dostępu do sprawozdań. Podobnie biura nie mogą korzystać z danych identyfikacyjnych przedsiębiorców zawartych w rejestrach publicznych: KRS, CEIDG i REGON. Mogą korzystać jedynie, na zasadach ogólnych, z rejestru PESEL.

Przyznanie biurom prawa dostępu do wskazanych informacji umożliwi biurom niezawodną weryfikację posiadanych informacji gospodarczych w zakresie identyfikacji dłużnika, a ponadto pozwoli na udostępnianie informacji kompleksowych.

W związku z tym ustawa poszerza zakres informacji udostępnianych przez biura o ogólnodostępne dane zawarte w rejestrach publicznych: KRS, CEIDG i REGON oraz o sprawozdania finansowe przedsiębiorstw, bez możliwości ich modyfikacji. Biura uzyskają formalny dostęp do tych danych na takich samych zasadach, jak inne podmioty obecnie uprawnione. Dotyczy to zarówno sposobu dostępu biur do tych informacji, jak również ewentualnych kosztów z tym związanych.

Biura będą obowiązane zamieszczać wyraźną informację, do których rejestrów publicznych (m.in., KRS, CEIDG, ZUS oraz REGON) samodzielny dostęp jest bezpłatny.

10. Rozszerzenie katalogu możliwej działalności biur informacji gospodarczej o wydawanie dokumentów poświadczających sytuację podmiotu na podstawie informacji zawartych w bazach biur informacji gospodarczej

(art. 23 ust. 2-5)

W obecnym stanie prawnym każdy może uzyskać informację z rejestru biura o sobie, pod pewnymi warunkami. Nie ma jednak regulacji przewidującej wystawianie przez biura formalnego dokumentu poświadczającego te informacje na chwilę ich wygenerowania.

W związku z tym ustawa umożliwia biurom informacji gospodarczej wystawianie na życzenie osoby, której dane dotyczą, dokumentu ilustrującego jej sytuację w rejestrze. Dokument taki może uzyskać jedynie sam zainteresowany, a jego treść obejmować może dane zgromadzone w danym biurze informacji gospodarczej lub dane z kilku biur informacji gospodarczej.

Ustawa przewiduje również przepis zabezpieczający przedsiębiorców i obywateli przed nieuzasadnionymi żądaniem dołączania takiego dokumentu w różnych procedurach.

Rozwiązanie to umożliwi uzyskanie z biura dokumentu, który może być przydatny w bieżącej działalności przedsiębiorców, a nawet konsumentów. Regulacja porządkuje zasady wydawania dokumentów poświadczających sytuację podmiotu w rejestrach biur i określa ich minimalny zakres treściowy.

11. Nadzór ministra właściwego do spraw gospodarki nad działalnością biur informacji gospodarczej

(art. 32 ust. 1, art. 43 ust. 1, art. 43a-43c)

Zgodnie z art. 32 ust. 1 obowiązującej ustawy, nadzór nad działalnością biur informacji gospodarczej sprawuje minister właściwy ds. gospodarki. Minister Gospodarki sprawuje nadzór w zakresie zgodności wykonywanej przez biuro działalności gospodarczej z ustawą i regulaminem zarządzania danymi.

Nadzór Ministra Gospodarki nie obejmuje prawidłowości przetwarzania przez biuro danych osobowych. W tym zakresie nadzór nad biurami sprawuje Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, którego uprawnienia zostały określone w art. 14-22 *ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych*⁷.

Podstawowym celem wprowadzanych zmian przepisów określających zasady nadzoru ministra właściwego do spraw gospodarki nad działalnością biur jest umożliwienie skutecznej egzekucji od biur realizacji obowiązujących przepisów bez konieczności dokonywania kontroli działalności w siedzibie biura (jakkolwiek taka kontrola nadal będzie możliwa). Organ nadzoru dokonuje bieżącej analizy działalności każdego biura informacji gospodarczej, m.in. prowadząc korespondencję z biurem, stronami konkretnych zobowiązań czy innymi organami. W przypadku stwierdzenia, że działania biura mogą naruszać przepisy ustawy lub regulaminu, minister będzie mógł zażądać od biura stosownych wyjaśnień i dokumentów. Jeżeli przedmiotowe wyjaśnienia zostaną uznane za niewystarczające, minister będzie mógł wszcząć postępowanie administracyjne w przedmiocie wydania decyzji nakazującej biuro usunięcie nieprawidłowości. W toku postępowania biuro udzieli pisemnych wyjaśnień oraz udostępni ministrowi niezbędną w sprawie dokumentację. Po analizie stanowiska biura minister będzie mógł wydać decyzję albo umorzyć postępowanie.

Należy podkreślić, iż biura informacji gospodarczej prowadzą działalność za pomocą systemów teleinformatycznych, które muszą być zgodne z przepisami ustawy i regulaminami zatwierdzanymi przez organy administracji. Aby stwierdzić tego typu niezgodność przeprowadzanie kontroli w siedzibie biura nie jest konieczne.

W związku z tym ustawa przesądza, iż wydawanie decyzji administracyjnych, o których mowa w obecnym art. 43 ustawy, tj. w sprawie usunięcia nieprawidłowości, nakładających kary pieniężne oraz o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez biuro, nie będzie wymagać przeprowadzenia postępowania kontrolnego w siedzibie biura.

Rozszerzenie zakresu dopuszczalnej ustawowo działalności biur o możliwość tworzenia modeli predykcyjnych, także wymaga ustanowienia zasad nadzoru w tym zakresie. Uprawnienia organu nadzoru wobec takiej działalności obejmować będą kontrolę zakresu danych użytych do opracowania modelu (czy użyto danych dopuszczalnych przez ustawę oraz czy biuro wykorzystало dane, do których wykorzystania się zobowiązało w stosowanym algorytmie). Organ nadzoru nie będzie badać prawidłowości użycia algorytmu oraz samej treści modelu, np. poprawności wyliczeń matematycznych.

⁷ Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926, z późn. zm.

Ponadto ustawa, zarówno obowiązująca, jak i przedkładana nowelizacja, ustanawia sposób kalkulacji niektórych opłat za usługi biur, przesądza także, że niektóre czynności biura mają być dokonywane, pod pewnymi warunkami, bezpłatnie. Sposób realizacji tych przepisów także podlegać będzie nadzorowi ministra właściwego do spraw gospodarki, na którego nałożono obowiązek kontroli prawidłowości pobierania przez biura informacji gospodarczej opłat przewidzianych w przepisach ustawy oraz przestrzegania zasad bezpłatnego udostępniania informacji. W przypadku stwierdzenia, w toku postępowania, po dokonaniu oceny argumentacji biura, że dana opłata jest zawyżona lub niesłusznie pobierana, Minister Gospodarki będzie mógł wydać decyzję administracyjną zobowiązującą biuro do obniżenia danej opłaty oraz przewidującą karę pieniężną w wysokości do 30 tys. zł za naruszenie zasad pobierania opłat.

Także nałożenie na biura informacji gospodarczej obowiązku wzajemnego przekazywania danych na wniosek klienta, wymaga rozszerzenia zakresu uprawnień organu nadzoru. Minister właściwy do spraw gospodarki może nałożyć, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości do 200 tys. zł na biuro nierealizujące poprawnie złożonych wniosków jednolitych. Nałożenie tej, jak również innych sankcji na biuro, będzie wymagać przeprowadzenia przez ministra postępowania administracyjnego.

12. Inne zmiany ustawy

1. Ustawa rozszerza definicję dłużnika niebędącego konsumentem o osobę fizyczną zobowiązaną względem wierzyciela po trwałym zaprzestaniu wykonywania działalności gospodarczej w zakresie zobowiązań związanych z tą zaprzestaną działalnością (art. 2 ust. 2 pkt 2 lit a).

Celem zmiany jest uszczelnienie systemu wymiany informacji. Rozwiązanie takie wyeliminuje konieczność uzyskiwania upoważnienia osoby, która zaprzestała wykonywania działalności gospodarczej, na ujawnienie informacji gospodarczych jej dotyczących, a powstałych w okresie wykonywania przez nią działalności.

2. Ustawa zmienia zakres i strukturę informacji o wywiązywaniu się z zobowiązań (tzw. informacji pozytywnych) w taki sposób, aby kredytodawcy mogli przekazywać do biur narastająco dane o każdej jednostkowej spłacie z tytułu poszczególnych tytułów prawnych (np. umów okresowych), a nie – jak obecnie – sumaryczne dane o spłatach (ogółem) za okres 12 miesięcy (art. 18 ust. 4 pkt 3 i ust. 5 ustawy).

Rozwiązanie takie upraszcza zasady przekazywania informacji pozytywnych oraz zapewnia większą przejrzystość danych, a tym samym większą ich wartość predykcijną.

3. Ustawa wydłuża okres ważności upoważnienia konsumenta do wystąpienia z wnioskiem o ujawnienie informacji na jego temat do 60 dni. Obecnie upoważnienie udzielane przedsiębiorcy przez konsumenta jest ważne przez 30 dni od udzielenia (art. 24 ust. 1 zd. 2).

Rozwiązanie takie ogranicza obciążenia biurokratyczne przedsiębiorców zawierających umowy z konsumentami. Wydłużenie terminu jest także korzystne dla konsumentów, np. w razie przedłużających się procedur w instytucjach finansowych, bowiem ogranicza

uciążliwość wynikającą z potrzeby ponownego udzielenia upoważnienia już po 30 dniach.

4. Ustawa rezygnuje z wymogu ponownego informowania dłużnika o możliwości przekazania jego danych do biura informacji gospodarczej w sytuacji, gdy dłużnik ten ma już zaległość wobec tego wierzyciela z tego samego tytułu (zobowiązania jednorodne, wynikające z tego samego stosunku prawnego) i informacja w przedmiotowym zakresie znajduje się w biurze informacji gospodarczej. Wierzyciel musi jednak poinformować dłużnika o samym fakcie przekazania informacji gospodarczej w tym trybie (art. 15b).

Rozwiązanie takie pozwoli na zmniejszenie kosztów związanych z przekazywaniem informacji gospodarczych do biur.

5. Ustawa zmienia sposób regulowania wysokości opłat określonych w art. 23, art. 25 ust. 2 oraz art. 27 ust. 5 zdanie drugie ustawy. Odwołania do przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę zastąpiono kwotowym określeniem wysokości tych opłat (art. 23 ust. 1, art. 25 ust. 2, art. 27 ust. 5).

Rozwiązanie to zapewni stabilność i prostotę regulacji. Wskazane przepisy regulują maksymalną wysokość opłat za usługi biur, ponoszone przez podmioty niebędące ich klientami (konsumentów oraz organy państwowe). Wysokość określonych kwotowo opłat odpowiada ich dzisiejszemu poziomowi.

6. Ustawa doprecyzowuje przepis, w którym ustanowiono wyjątek od zasady pośrednictwa biur w udostępnianiu informacji gospodarczych osobom trzecim nieoznaczonym w chwili przeznaczania tych informacji do udostępniania. Wyjątek ten obejmuje udostępnianie informacji osobom nieoznaczonym w celu sprzedaży wierzytelności przez ogłoszenie publiczne (art. 4).

W nowym brzmieniu art. 4 ustawy wprost wskazano, że do takiej działalności gospodarczej nie stosuje się przepisów tej ustawy (nie wymaga ona utworzenia biura).

Rozwiązanie to wyraźnie przesądza, iż opisana działalność⁸ nie jest prowadzona na podstawie przepisów *ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych*.

7. Ustawa uzupełnia katalog organów, które mają preferencyjny dostęp do informacji zgromadzonych w biurach informacji gospodarczej w art. 25 ust. 1 ustawy o Agencję Wywiadu (art. 25 ust. 1 pkt 2).

13. Okres vacatio legis

(art. 4-8)

Ze względu na fakt, iż projektowana regulacja nakłada na szereg podmiotów nowe obowiązki, proponuje się, aby ustawa przewidywała dwa okresy *vacatio legis*:

- 1) na zawarcie przez wszystkie funkcjonujące biura informacji gospodarczej stosownych umów określających zasady współpracy przy realizacji wniosków, na dostosowanie

⁸ Chodzi tu przede wszystkim o działalność tzw. giełd wierzytelności oraz wywiadowni gospodarczych.

regulaminów biur informacji gospodarczej do nowych przepisów oraz wdrożenie instytucji sprzeciwu dłużnika;

2) na zapewnienie:

- przekazywania danych między biurami na podstawie wniosku,
- dostępu do rejestrów publicznych.

Zgodnie z *uchwałą Nr 20 Rady Ministrów z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych*⁹ przepisy wskazane w pkt 1 powinny wejść w życie dnia 1 stycznia 2016 r., a wskazane w pkt 2 – 1 czerwca 2016 r.

Projektowane rozwiązania są zgodne z prawem Unii Europejskiej oraz nie wymagają notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

⁹ Monitor Polski z 2014 r., poz. 205.